

นิราศกระซอ

นิราศกระซอ เป็นผลงานรวมของนักศึกษา เอก โท ไทย คณะศึกษาศาสตร์ วิชาการประพันธ์ มีอาจารย์ มะเนาะ ยูเด็น และ
อาจารย์ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ให้ความร่วมมือต่อเติมในบางตอน และคิดค้นในฐานะผู้สอน ได้เชื่อมโยงให้เข้าเป็นเรื่องเดียวกัน

วันเนา ๖ ยูเด็น

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ถึงตุงตงอยู่บนหม้อบ้าน

ชาวตุงคงอยู่คู่สกุล

ไม้แบ่งชั้นวรรณชาติศาสน์กษัตริย์

ร่วมใจสร้างวัดพุทธสำคัญ

จึงตั้งนามงามอยู่ชุกสถาน

วัดตุงคงชื่อลือขจร

ขออำนาจไครรัตนจักรวัด

ให้สมทมิใจใฝ่การคุณ

โอ้หนองจิกแสนเศร้าปวดร้าวนัก

โอ้ชาตินี้มีกรรมมาจำจอง

ถึงโลกจันท์ต้นจันท์นั้นนี้มีมาก

ระรวยรินกลิ่นจันท์สุดพรรณนา

ยามที่เคยเชยช่นระรินจิต

เสมนท์จันท์พันผูกผูกอุทัย

โอ้ใจหายหมายป้องหวังครองคู่

ถึงโลกเลียบเยียบเย็นโศกเช่นกัน

ถึงโลกเลียบเลียบเคียงเสียงใจหา

หรือเราสองครองกรรมจำรวราน

มีลาธารหล่อแหล่งทุกแห่งหน

ร่วมกมลผูกมิตรสนิทกัน

มีประวัติขั้ดขี้ดทุกสิ่งสรรพ

แล้วยึดมั่นพัฒนาสถาพร

ตามชื่อบ้านตุงลงนุสรณ์

ประนมกรโมทนาสาธุคุณ

เพียงประสิทธิ์ผู้เอื้อใจเกื้อหนุน

จงผลบุญแผ่ให้สมใจปอง

ร่างแรมรักเคยอยู่เคียงคู่สอง

ได้แต่ครองความช้ำองน้ำตา

แม้ใครจากโลกจันท์คงฝันหา

คิดกลิ่นแกมจากมาพาเศร้าใจ

จึงสนิทแนบพะวงลุ่มหลงไหล

ถึงจากไปใจโศกถึงโลกจันท์

ประกอบ นุสึกะ

ต้องหุดหู่ห่างไกลให้หวาดหวั่น

ที่หมายมั่นมาหมองไม่ห้องพาน

สอดสายตาเรียกไปเธอไม่ชาน

ก้มหน้าผ่านโลกเลียบใจเยียบเย็น

วันเนา ๖ ยูเด็น

ถึงคลองขุดสุดโศกด้วยโรครัก
คิดถึงคูอยู่หลังตั้งลำเค็ญ
ชะโงกหน้าตามองคูคลองขุด
คลองขุดขุ่นแห่งขอดตลอดคลอง
โอ้หนอน้ำลำคลองเกษนองฝั่ง
วันนั้งแห่งหายกลับกลายเป็น
ใจคะนึงถึงคู่เคยชู้คิด
โอ้อำพรากจากไกลไปเดียวดาย
เคยร่วมเรียงเคียงข้างไม่ห่างเหิน
ถึงคลองขุดสุดข้าน้ำตานอง
ผ่านคลองขุดสุดมุ่งมองทุ่งกว้าง
ไม่มีกล้าหาญเห็นเป็นดงไป
เห็นแต่นาหญ้ารุกปกคลุมหมด
โอ้อยามนทีฟ้าเจ้าสีแดง

เช่นนี้เราเล่าไปไม่หัดหู่
ถึงโคกค้ำปลีผ่านอย่างชานชม

มองข้างหน้าขวายหมายหาโคก
หวังชมโคกโคกหายระคายทรวง
รดพาวังยังเสร้านุมน้ำจิต
โอ้ทุกข์ใครไหนเปรียบมาเทียบทัน
เหลียวทางขวามาเห็นเป็นโรงอิฐ
พื้นเผาอิฐติดสูกอกไม้เบา
โอ้อร้อนในไฟเตาที่เผาอิฐ
ร้อนเหลือหลากมากมายทงกายใจ

สุดจะหิ่ใจสุขยามชุกเข็ญ
ใจจึงเบนหวังให้เผาไฟปอง
โอ้อใจสุดแสนทนที่หมั่นหมอง
เหมือนใจสองเราขุ่นว่าวุ่นใจ
เหมือนความหวังทั้งหมดเคยสดีไล
เหมือนหทัยยามพรากรักจากกาย
ไม่เคยคิดจะร้างไปห่างหาย
ช่างกลับกลายเป็นเป็นดงเช่นคลอง
รักเคยก่อเคยใกล้ไม่เศร้าหมอง
ไยเราต้องเดินทางไปห่างไกล
ทั้งสองข้างคาแฝกแตกไสว
เหตุไฉนหนอนามาเปลี่ยนแปลง
มองคูฟ้าฟ้าสลดรัตนทตแสง
ไยเหมือนแกล้งกลับกลายเป็นวายธรรม

เฉลิม พัทโร

เคยช่นชุกกลับเศร้าเฝ้าชานชม
ทุกข์ทับถมหมายเมินเกินคักดวง
วันเนา ยูเด็น

ต้องเศร้าโครกดวงใจอย่างใหญ่หลวง
มีแต่ดวงเสียดจริงทุกสิ่งอัน
นั่งครุ่นคิดจนเพ้อละเมอฝัน
ให้คนตันฟุ่มฟักในอกเรา
มีไฟติดเตาแดงดังแกล้งเผา
ดูโรงเตาอันแดงด้วยแสงไฟ
ยังสัพยรักเฝ้าเราไม่ไหว
เมื่อยามไกลคู่เรียงเคยเคียงกาย

(ยังมีต่อ)